

Laura Liebregt | Afstudeerspeech Diploma uitreiking HAN AD EZW

Nijmegen, 19-09-2023

Ik neem graag de ruimte om iets vertellen. We zijn hier bij de opleiding Ervaringsdeskundigheid in Zorg en Welzijn en het leek me niet meer dan logisch om een ervaring in te brengen.

Hoi, ik ben Laura, één van de mensen die vandaag haar diploma komt ophalen. Ik werk bij De Kentering, een herstel centrum in Nijmegen gebaseerd op ervaringsdeskundigheid én ben projectleider van GEK in de KLAS waarbij we voorlichting geven over psychiatrische kwetsbaarheden door ervaringsdeskundigen. We zijn hier vandaag bij een bijzondere diploma-uitreiking. Zo bijzonder, om heel veel verschillende redenen. Bijzonder omdat we de éérste gediplomeerden zijn van deze spiksplinternieuwe opleiding. En ook bijzonder omdat ervaringsdeskundige een vak is waarvan geen enkel kind zal zeggen het later te willen worden (en dat is maar goed ook).

En tóch zijn we, zeker vandaag, zo blij dat we het geworden zijn. Want wij geloven allemaal; van je oude shit kun je goede mest maken om een prachtige toekomst uit te laten groeien. Anderen daarmee helpen en inspireren, is wat ons allemaal bindt. Ondanks wat we hebben meegemaakt. Dankzij wat we hebben meegemaakt. Om een klein inkijkje te geven in bijvoorbeeld mijn eigen pad; ik sta hier in dezelfde jurk die ik 14 jaar geleden droeg naar de diploma uitreiking van mijn middelbare school. Een statement en een beetje een f*ck you naar de status quo. Ik zat op een 'chique school' waar ik weinig aansluiting voelde bij leeftijdsgenoten die het -ogenschijnlijk- zoveel makkelijker hadden. Met een diploma op zak, worstelend met mezelf, een onderliggende psychiatrische aandoening en een rare thuissituatie - stortte ik mijzelf in het leven. Ik ging werken, studeren, bruisen. Soms iets te veel misschien. En dan weer heel veel minder. Jaren ging dat zo. Totdat het niet meer ging. Hallo psychiatrie.

Ik moest leren op mijn omgeving te bouwen. Anderen te vertrouwen; een weg in het dagelijks leven te vinden met mijn stickertje. Het waren op z'n zachtst gezegd niet de makkelijkste jaren. Maar ik kijk er ook op terug als een tijd waarin achteraf gezien zoveel moois gebeurde. Er waren mensen om me heen die me onvoorwaardelijk gesteund hebben en mee hebben gebouwd aan de Laura die ik vandaag ben. Hier vandaag, ben ik er dan ook mét die mensen: mijn man, mijn schoonfamilie, mijn gekozen familie. Dezelfde jurk, maar een andere Laura.

Maar niet in de laatste plaats denk ik aan de ervaringsdeskundigen die er voor mij waren in mijn herstel. Die níet zoals de meeste hulpverleners zeiden 'kun je dat wel?', maar vroegen 'wat wil je?' en 'hoe ga je dat bereiken dan?'. Die wisten dat een kwetsbaarheid iets is waar je voor moet zorgen, maar waardoor je je niet hoeft te laten bepalen. Dat het pad der herstel een weg is dat een leven lang blijft lopen, maar uiteindelijk wel een stijgende lijn bevat. Mensen die stuk voor stuk hun kwetsbaarheid als kracht gebruikten en mij inspireerde datzelfde te willen doen. En het waarom werden achter het kiezen voor DIT te gekke avontuur; een heel nieuwe opleiding waarvan niemand van ons precies wist hoe het zou lopen. En ja, het was zoeken. Voor de opleiding, voor mij (iets met oude copingsmechanismes)... voor iedereen. Maar wat me vanaf dag één al meteen duidelijk was: ik hoor hier. Wij begrijpen elkaar. Iedereen die hieraan begint is gek genoeg om na alles wat ze hebben meegemaakt nog voor hun eigen toekomst te vechten én een hele nieuwe carrière aan te gaan en dan óók nog een richting te kiezen waarbij ze er voor een ánder willen zijn. Een groep mensen die geen medelijden wil, die anderen ook niet zo snel zielig vindt, maar wil bouwen op mogelijkheden. Een groep van wie ik zoveel heb mogen leren. En wat ik in geen miljoen jaar had verwacht; het zien groeien van hún talenten, zelfvertrouwen en professionaliteit, heeft mij helpen groeien. Een groep die me heeft omarmd. Ik ben zo vreselijk trots op jullie, op ons.

En om jullie succes te vieren en jullie terug te omarmen; een kleine verrassing - een knuffelbeertje voor mijn groep op deze écht allerlaatste schooldag.